

קול יעקב

לזכר נשמת אבי הרה"צ ר' יעקב יצחק בן הרה"צ ר' משה מנחם שפיגעל זצ"ל
רב דק"ק "שערי שמים" רומנישער שוהל, באיסט סייד, נוא יארק

פרשת
תזריע
תשפ"ד

ראשונה נגעי בתים, ואח"כ נגעי בגדים, ואח"כ נגעי אדם לאחרונה, רק תיכף ומיד באו היסורין עליו, ואפשר להטעים הדבר כי זה אשר יהי לאדם ראשונה נגעי בתים ובגדים ונגעי אדם לאחרונה, הוא רק במי שאפשר לו לעשות תשובה, ולזאת יבואו לו על הסדר האמור פן יתעורר לבו ויכיר פשעו ושב ורפא ולא עליו יהי הנגע, אבל המתלוצץ גרוע כ"כ שהוא לא זכה לעשות תשובה, ולכן אין נותנין לו ראשונה נגעי בתים ובגדים, רק תיכף ומיד יתנו לו נגעי אדם, כי למה יעוררו אותו לתשובה אם הוא במצב אשר לא יקבלו תשובתו, ולכן תיכף היסורין באין עליו, ונגעי אדם אצלו לראשונה.

וכדאי להזכיר את דברי מו"ח הגר"מ פיינשטיין זצ"ל (קול רם, חלק ג')
על פרש"י ואלה תולדות יצחק בן אברהם (בראשית כ"ה, י"ט) שליציני הדור היו אומרים מאבימלך נתעברה שרה – הנה רש"י משמש בלשון – ליציני הדור, ולא – רשעי הדור, והוא משום – ליציני הדור הם יותר גרועים, שהרי לרשעים שייך לדבר, ושייך שישמעו ויחזרו לדרך הישר, שהרי אפשר שהיצר תקפו עליו לשעה, אבל לליצינים לא שייך לדבר כלל – הנה בריש התהלים נאמר – אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב – והפסוק מזכיר לצים אחר רשעים, והוא כדי ללמד שהם יותר גרועים.

ולפ"ז י"ל הגמ' בברכות (ה') אם רואה אדם שיסורין באין עליו יפשפש במעשיו, פשפש ולא מצא יתלה בביטול תורה. צ"ע אם יש לו ביטול תורה, אך שייך לומר פשפש ולא מצא. **ולדברינו י"ל** אם רואה אדם שיסורין באין עליו כי לא היה אצלו ראשונה נגעי בתים ובגדים, רק תיכף באו יסורין עליו על גופו יפשפש במעשיו, הלא לעולם אין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחלה, וראשונה הי' להיות נלקה בממונו, ולא בגופו, ולכן יפשפש במעשיו אם חטא נמצא בו שנענש בגופו, פשפש ולא מצא יתלה בביטול תורה, כי תלמוד תורה כנגד כולם, וכן ביטול תורה הוא החטא היותר גדול, ונקרא לץ כמ"ש התנא באבות – שנים שיושבים ואין ביניהם דברי תורה הרי זה מושב לצים, ולכן לא יבוא העונש בסדר הנ"ל תחלה נגעי בתים ובגדים, רק תיכף יבואו היסורים עליו על גופו. **ולפ"ז** מובן הטעם שנאמר בתורה בפרשת תזריע ראשונה נגעי אדם ובגדים ואח"כ נגעי בתים, משום דלפעמים יהי העונש ראשונה נגעי אדם. **ולפ"ז י"ל כוונת המדרש** – לא נתקרה דעתו של איוב עד שהגיע לפרשת אשה כי תזריע, דהיינו לאשר ראה בפרשה זו שנאמר נגעי אדם ראשונה, ואח"כ נגעי בגדים ובתים, ואצלו הי' ראשונה הפגיעה בממונו ואח"כ בנפשות, לכן נתקרה דעתו, כי ראה שהקב"ה חס על הנפשות שלו, ואם הי' מתעורר לתשובה הי' ניצול מנגעי גופו, כי רצונו של הקב"ה הוא שיעשה תשובה ואז ירחם עליו.

וי"ל עוד עפ"י דברי המדרש (ויק"ר פ' ט"ו) אדם כי יהי בעור בשרו, הה"ד (משלי י"ט) נכונו ללצים שפטים מוכנים וכו' כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים נתייראו, אמר להם משה אל תתייראו אלו לעכו"ם, אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח – צ"ע מהו השייכות בין ליצנות לפרשת נגעים. **וי"ל עפ"י דברי זקני הרה"ק מסיגעט זצ"ל (ייטב לב)** הנה נגעים באים על לשון הרע שמדבר על חבירו, או מתלוצץ עליו ועל מעשיו, וכל זה בא מכח שהוא צר עין בגדולתו של חבירו, ע"כ הוא מדבר עליו לשון הרע או ליצנות וכדומה, וזה כוונת המדרש – אדם וגוי הה"ד נכונו ללצים שפטים – ראשי תיבות – לשון – א"ל משה אלו לאו"ה שיש בהם קנאה ושנאה וליצנות זה על זה כדכתיב – בית עשו לק"ש ר"ת – ליצנות קנאה שנאה – אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח, דהיינו לשמוח בחלקו ולהסתפק במה שיש לו וינצל מנגעים – **ולפ"ז י"ל כוונת הפסוק** – אדם ר"ל מישראל שנקראים אדם – כי יהי בעור בשרו וגוי' – הלא זה ראוי לאומות העולם ולא לישראל, כי לו נאה לשמוח בחלקו ומתן גורלו, ואז נגע לא יקרב באהלו ושלומו יהי לו אכ"י.

ולדברינו י"ל דבאמת סדר נגעים צריך להיות תחלה בבתי ובבגדים ואח"כ באדם, שאין הקב"ה פוגע בנפשות תחלה, והטעם שהתורה הזכירה כאן נגעי אדם קודם לנגעי בתים ובגדים, כיון שאיירי בלץ, ועליו באים נגעי אדם תיכף ומיד.

אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא (י"ב, ב') צ"ע למה הטמאה בלידת זכר שבעת ימים, ובלידת נקיבה שבועיים. **וי"ל עפ"י דברי המהרי"ל דיסקין זצ"ל**, שלכאורה צ"ע שהנה הדין נדות אינו נאמר כי אם לקמן (ויקרא ט"ו, י"ט) וא"כ איך נאמר כאן – כימי נדת דותה תטמא. **וי"ל עפ"י פרש"י (בראשית) בעצב תלדי בנים** – דם נדות, ודם בתולים – שגם להן חטא של עץ הדעת, אי"כ הא תלח – לך זה שיזוב דמה שהוא בעוונה, אע"פ שנראה שהוא מדרך הטבע, ובכ"ז לולא חטאה לא הי' לה כן, אבל תקשה לך למה לך הטמאה, שתהי מטמאה במשכב ומושב, ע"כ נאמר – כימי נדת דותה תטמא, שהחטא גרם ליה, כן נמי תטמא מהאי טעמא, וראו כמה החטא גורם. **ולפ"ז י"ל** שמטעם זה בלידת זכר הטמאה היא רק לשבעת ימים, כיון דהוא לא גרם החטא של עץ הדעת, אבל גבי נקיבה שהיא גרמה החטא של עץ הדעת, ע"כ טמאה ביותר – שבועיים.

וי"ל עוד עפ"י דברי הכלי יקר, הנה מבואר בחז"ל שהחטא של חוה בעץ הדעת הוא מקור לדם נדה, וע"ז נאמר – וטהרה ממקור דמי, כי כל הנשים צריכין טהרה על חטא הראשון אשר ממנו נתפשטה הטמאה והזוהמה בעולם, וגרם לכל הנולדים טומאת שבעה, כי אילו לא חטא האדם הי' כמלאך אלקים למעלה מן מערכת שבעה, ובחטאו הוסר ממנו הרוחניות ונפל תחת ממשלת המערכה אשר מצדה נמשכה הטמאה לאדם, כי כל דבר גשמי נופל תחת מספר שבעה ושבעת ימי בראשית, וכל שמיני רוחני כי הוא למעלה משבעה – וזה הטעם של טומאת שבעה ליוולדת, כי כל זה נמשך לה מן החטא הקדום, וממנה נתפשטה הטמאה בזכר הנולד לפי שאשה מזרעת תחילה יולדת זכר, וא"כ זרע האשה עיקר בזכר הנולד, ואין חוששין בו לזרע האב כי טפל הוא לזרע האשה, ולכן הושפע גם על הזכר הנולד מן אמו טומאת שבעה, והיינו הערלה שיש בה טומאה, שהרי אמרו רז"ל (פסחים צ"ב) הפרש מן הערלה כפורש מן הקבר, ע"כ דוקא ביום השמיני ימול הנולד, כי נטהר כאמו כך טהרת הנולד ממנה, שעל כל פנים אינו יכול להיות בלא טומאת שבעה כמו אמו שיש לה טומאת שבעה, וטהרתם בשמיני שהוא רוחני – וטעם לטומאת שבועיים לאשה עצמה בלידת נקיבה, דין הוא שתהי לאשה טומאת פי שנים כנגד שתי נקיבות, כי כל נקיבה בפני עצמה נמשך לה טומאת שבעה מן חטא הקדום על כל הנקיבות שבעולם, ע"כ מן הראוי שתטמא י"ד ימים שבעה של עצמה, ועוד שבעה של בתה כי הוסיפה בעולם טומאה על טומאתה.

אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא (י"ב, א') איתא במדרש – לא נתקרה דעתו של איוב עד שהגיע לפרשת אשה כי תזריע – **ויש לפרש עפ"י דברי הגאון ר' אברהם אהרן יודעלאוויץ זצ"ל (דרש אב)** הנה חסדי ה' להטיב לאדם שייך גם בלא דין כלל, כי הוא בא לפעמים בעד צדקת אשתו או בניו או דור נולד ממנו או דור אבותיו שהולידו אותו, וכמ"ש ועושה חסד לאלפים, אבל יסורים א"א שיבאו בלא דין ומשפט, וכמ"ש חז"ל אין יסורים בלא עון, ולכן חפשו חז"ל בערכין על מה הנגעים באים, כי בטח הוא בעד חטאיו שהוא בעצמו חטא ואשם, ואולם אמרו במדרש (ויק"ר פ' י"ז) אין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחלה, ממי אתה למד מאיוב, שנאמר הבקר היו חורשות, ואף בנגעים הבאים על האדם תחלה הם באים בביתו, חזר בו טעון חליצה, ואם לאו טעון נתיצה, הרי הן באים על בגדיו, חזר בו טעון כביסה, ואם לאו טעון שריפה, הרי הם באים על גופו, חזר בו יטהר, ואם לאו ישב בדרך – צ"ע אי"כ למה בתורה נאמרה ראשונה נגעי אדם, ואח"כ נגעי בגדים, וזהו בפרשת תזריע, ואח"כ בפרשת מצורע נאמרה נגעי בתים, וזהו לא לפי סדרן של חז"ל שאמרו בראשונה באים נגעי בתים, ואם לא חזר בו יבואו נגעי בגדים, ואם לא חזר בו יבואו לו נגעי אדם.

ע"פ פשוט י"ל דבאמת עיקר הנגע הוא באדם, וזה שיש נגעים בבתי ובבגדים, הוא מטעם שאין הקב"ה פוגע בנפשות תחלה, וא"כ אע"פ שסדר של נגעים הוא תחלה בבתי, ואח"כ בבגדים, ולבסוף באדם, אבל עיקר הנגע הוא באדם, ולכן נאמר אותה קודם שאר נגעים.

וי"ל באופן אחר, עפ"י הגמ' בעבודה זרה (י"ח) א"ר אלעזר כל המתלוצץ יסורין באין עליו, שנאמר (ישעי כ"ח) ועתה אל תתלוצצו פן יחזקו מוסריכם, ומשמע מהלשון – יסורים באין עליו, דאצלו לא יהיו

ג) אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא (י"ב, א') איתא במדרש - אחר וקדם צרתני וגו' א"ר יוחנן אם זכה אדם, אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך. צ"ע שהרי המציאות היא שנברא האדם אחר כל מעשה בראשית, וא"כ כשזכה איך יאמרו לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, וכי יכול המציאות להשתנות.

וי"ל אף שאי אפשר לשנות המציאות, אם יזכה האדם ויעשה לבן תורה, יהי לו מעלת הקידום, כיון שהתורה נבראה קודם לכל, כמו שאמרו חז"ל שאלפיים שנה קודם לבריאת העולם היתה התורה כתובה לפני הקב"ה באש שחורה ע"ג אש לבנה, והאדם ע"י לימוד התורה שלו נעשה לבעל התורה, וכדאיתא בעי"ז (י"ט) דנעשה התורה דילי, כדכתיב (תהלים א', ב') 'ובתורתו' יהגה יומם ולילה, לכן עי"ז שהוא בעל התורה שקדמה לכל, יש לו מעלת הקידום.

ומצינו כזה במדרש פרשת בשלה (י"ד, כ"ז) לאיתנו - לתנאי שהתנית עמו בתחלה, מיד שמע משה להקב"ה והלך לקרוע הים, וכיון שהלך משה לקרוע את הים לא קיבל עליו להקרע, א"ל אני גדול ממך שאני נבראתי בשלישי ואתה נבראת בששי, כיון ששמע משה כך, הלך ואמר להקב"ה אין הים רוצה להקרע, מה עשה הקב"ה, נתן ימינו על ימינו של משה, שנאמר (ישעי' ס"ג, י"ב) מוליד לימין משה, מיד ראה הקב"ה וברח - האור החיים פ"י וצ"ל אופן התנאי אם היתה ליוצאי מצרים וכו', דרואני כי ליחידי סגולה היה נקרע כרבי פינחס בן יאיר, ואם לא התנה עמו אלא ליוצאי מצרים לבד, מה כחו של ר' פינחס בן יאיר, אכן תנאי זה הוא בכלל התנאי שהתנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה והמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא, והכל בכח התורה, והנה ביציאת ישראל ממצרים עדיין לא קבלו התורה, ואין גזירתם על הנבראים גזירה, ולזה לא הטיחם הים ליחלק להם, וטען למשה אתה נבראת בששי ואני בשלישי, זה רמז כי אינו בן תורה, שאם היה בן תורה הנה הוא קודם לו, כי התורה קדמה לעולם כולו, ולזה נתחכם ה' והוליד ימינו לימין משה, פירוש הראהו כי הוא בן תורה, המתייחס להימין, דכתיב (דברים ל"ג, ב') מימינו אש דת, וכשראהו, תיכף ומיד נקרע, ולכן כל צדיק וצדיק שיעמוד אחר קבלת התורה, יביא בידו שטר חוב לכופו ליחלק לפניו, ותמצא ששכלא רצה ליחלק לרבי פינחס בן יאיר ולהמתלוה עמו, רצה לקנסו, ופחד הים ממנו.

ד) וביום השמיני ימול בשר ערלתו (י"ב, ג') איתא בבעל הטורים - פסוק זה יש בו תיבות ואותיות כמו הפסוק ויכולו, לומר שמילה דוחה שבת. ה"ר (ריש פ"ד דמס' ר"ה) הקשה, מאי שנא גבי שופר גזרינן שלא לתקוע בשבת משום שמא יעבידו ד' אמות ברה"ר, ומאי שנא גבי מילה דשרי למול בשבת, ולא גזרינן שמא יעביד תינוק או איזמל ד' אמות ברה"ר, גם הביי' והט"ז הביאו פירוש זה. "הט"ז (בא"ח סי' תקפ"ח ס"ק ה') תי' משום דהתורה ריבתה בפירוש "ביום השמיני" אפילו בשבת, ולא רצו לעקור ד"ת בפירוש משום גזירה.

זקני שהיה ר"ק ה' ישע"י שור צ"ל (כליל תפארת) תי' באופן אחר, דלכאורה קשה אמאי גזרינן בשופר ובכלוב שמא יעבידו ד' אמות ברה"ר, הא איתא במשנה במס' סוכה (מ"א) רבי יוסי אומר יו"ט הראשון של חג שחל להיות בשבת ושכח והוציא את הלולב לרה"ר פטור, מפני שהוציאו ברשות (פירוש ישע"י טרדת מצוה שכח שהיום שבת) ואיפסק ברמב"ם פ"ב דשגגות, כוותיה, וא"כ יקשה אמאי גזרו חכמים עליהו, דהא אפילו אם יוציא פטור. וי"ל כיון

דבשופר תוקעין מיושב מתחלה, ואחר כן תוקעין מעומד על סדר הברכות, ובאמת שבתקיעות דמיושב כבר יצא ידי חובתו, לכן שייך למיגזר שמא ילך אצל בקי, וילמדנו איך לתקוע על סדר הברכות, וגם בלולב מצותו בנטילה בתחלה, ואחר כן מצוה לנענעו בשעת ההלל, שייך למיגזר שמא ילך אצל בקי ללמדו איך לנענע בשעת ההלל, שהרי כבר יצא ידי חובתו בנטילתו, ולית בהו טעמא דרבי יוסי מפני שהוציאו ברשות, משא"כ לגבי מילה שאין שם אלא מצוה אחת, ליכא למיגזר, ואפילו אם יוציאנו לרה"ר פטור כיון שהוציאו ברשות.

ה) וביום השמיני ימול בשר ערלתו (י"ב, ג') הפני יהושע (קידושין, ל"ז) הקשה, איך עשו כל ישראל קרבן פסח במדבר בשנה השנית, הא כיון שלא מלו במדבר ומילת בנו מעכבת את האב מלעשות הפסח. ותי' עפ"י דברי התוס' בקידושין (ל"ז) ד"ה הואיל, דהטעם שלא מלו במדבר הי' לפי שלא נשבה להם רוח צפונית כל מי שנה שהיו במדבר, לפי שהיו נוזפים בעון מרגלים (תוס' לשיטתו דנוזפין היו ממעשה מרגלים, ולא כמו שפירש רש"י (יבמות ע"ב) שהיו נוזפין ממעשה העגל). ולפ"ז י"ל כיון דבשנה ראשונה לא היו נוזפין, מלו בניהם, ועשו הפסח בהכשר.

דו"ז הפנים יפות תי' באופן אחר, עפ"י דברי חז"ל שהטעם של מילה הוא מפני שהנחש בא על חוה והטיל בה זוהמא, ולזה צריך תיקון אחר הלידה לסלק הזוהמא, דכל הנוולדים עם זוהמת הנחש אינם נולדים מהולים. ולפ"ז י"ל כיון דבשעת מתן תורה פסקה זוהמתן (שבת, קמ"ו), לכן כל תינוק שנתעבר מאותו יום, היינו ממתן תורה עד י"ז תמוז, (דבי"ז בתמוז חטאו בעגל וחזרה זוהמתן), נולד מהול, משא"כ אותן שנתעברו אחר י"ז תמוז נולדו לתשעה חודשים, שהוא ט"ז ניסן, נמצא דבערב פסח לא הי' עדיין תינוק שלא נולד מהול.

צ"ע דהא אותם בניסן שנולדו בין יציאת מצרים למתן תורה לא נולדו מהולים, דהא לא פסקה זוהמתן עד מתן תורה, וא"כ הדרא קושיא לדוכתה, איך עשו כל ישראל קרבן פסח במדבר בשנה השנית, הא מילת בנו מעכבת את האב מלעשות הפסח.

וי"ל כיון דעד העגל לא היו נוזפין, א"כ אז נשבה להם רוח צפונית, ומלו את בניהם, וכן כל מי שנתעבר עד י"ז בתמוז ונולד קודם לפסח נולד מהול, וכדברי הפנים יפות, וכל מי שנתעבר אח"כ לא הוליד עד ט"ז ניסן, שהי' אחר שחיתת הפסח.

יש להביא רא"י לזה מהספרי (במדבר י"ח, א') ויעשו את הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש - בגנות ישראל הכתוב מדבר שלא עשו אלא פסח זה לבד, רבי שמעון בן יוחאי אומר ישראל לא היו מקריבים, ומי הי' מקריב שבטו של לוי, שנאמר (דברים ל"ג, ט') כי שמרו אמרתך ובריתך ינצורו, ישראל לא היו מולים, ומי הי' מל שבטו של לוי, שנאמר ובריתך ינצורו - מבואר שהחילוק בין ישראל שלא הקריבו אלא פסח אחד במדבר לשבט לוי שהקריבו פסח במדבר כל שנה, הוא שבני ישראל לא מלו במדבר, ולכן לא עשו הפסח, משא"כ שבט לוי היו מולים במדבר. צ"ע דהא הטעם שבני ישראל לא היו מולים במדבר, הי' בשביל שלא נשבה להם רוח צפונית, וא"כ איך מלו שבט לוי, הא גם להם לא נשבה רוח צפונית. ודוחק לומר דכיון שבט לוי לא חטאו בעגל ובמרגלים לא היו נוזפין, ובשבילם נשבה רוח צפונית. ולדברינו י"ל שכוונת הספרי הוא דכיון שבט לוי לא חטאו בחטא העגל, נולדו מהולין כל המי' שנה שהיו במדבר, ולא היו צריכין ברית מילה, דכבר פסקה זוהמתן במתן תורה.

איתא במדרש (תזריע) אמר רבי יוחנן אם זכה אדם נוחל שני עולמות הזה והבא - הה"ד (תהלים קל"ט, ה') אחר וקדם צרתני, ואם לאו בא ליתן דין וחשבון, שנאמר ותשת עלי כפכה, כדכתיב (איוב י"ג, כ"א) כפך מעלי הרחק. פעם אחת בימות החורף כחצות הלילה בא עשיר אחד לביתו של הגאון הגדול ר' חיים מוואלאזין צ"ל, והעשיר הזה רעדו כל עצמותיו מהקור הגדול, והגאון ר' חיים צ"ל ישב בביתו, והתנור הי' בוער והחום גדול, ונרות דולקות, ולמד בגמ' נא מדפוס יזאמיר, ולמד בעיון, והי' לו נחת רוח ועונג, כי תירץ קושיית המהרש"א, וגם קושיית התוס' על פירוש רש"י באופן מיוחד, ואמר לו העשיר - רבי הלא יש לכם עולם הזה, ולכן אחשוב שלא יהי' לכם עולם הבא בעד לימוד כזה, וגם אתה בעצמך ראוי לך שלא תבקש עולם הבא כלל, שימו לב והתבוננו מצב הבעלי בתים והסוחרים כמונו היום, שהננו מוכרחים לנסוע בזמן הקור הגדול כזה להרויח פרנסתנו, ויש לנו יסורי איוב, ושבוענו נדודים עד אשר נרויח לחם לפי הטרף, לנו ראוי שיתן ה' עונג ונחת בעולם הבא, הגאון ר' חיים צ"ל השיבו - הלא איש כמוני שאיני עומל על צרכי החיים בעולם הזה, שכל עמלי הוא בתורה ומצוות המאשרים את האדם בעולם העליון, ואם יש לי עולם הזה שלא אתייגע על זה כלל, כל שכן שיהי' לי עולם הבא שהוא כל עמלי, משא"כ הבעלי בתים והסוחרים אשר כל עמלם הוא על צרכי עולם הזה להתענג בדשן נפשם, ואם עולם הזה אין להם, כל שכן שלא יהי' להם חלילה עולם הבא, אשר לא עמלו עלי' כלל.

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (י"ב, ג') איתא ברמ"א (הלכות מילה, יו"ד רס"ה ס"א) ונוהגין להדר אחר מצוה זו להיות סנדק, לתפוס התינוק למוהלו, ויפה כח הסנדק מכח המוהל להקדימו לקריאת התורה, דכל סנדק הוי כמקטיר קטורת - ובהגהות הגר"א ציין לדברי המדרש שחור טוב (הובא בילקוט שמעוני, תהלים מזמור ל"ה) ע"פ כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך - אמר דוד אני משבחך בכל אברי ומקיים בהם מצוות וכו' ברכים - בהן אני עושה סנדקאות לילדים בשעת מילה ופריעה - מעשה באחד שהי' מהקרובים ביותר למרן הסטייפלר צ"ל, ובשנה אחת לפני ראש השנה נקרא ע"י אחיו הגר בירושלים להתכבד להיות סנדק לבנו ביום ב' דר"ה, נבון הי' אותו אדם, כי ע"כ קריאה זו מחייבתו לשהות בר"ה בירושלים, ולא יוכל להתפלל ביחד עם הסטייפלר צ"ל כאשר הי' רגיל לעשות, והי' האישי במבוכה גדולה במה להעדיף, וכנס אצל מרן הגאון ר' אלעזר שך צ"ל אמר לו ספיקו - והשיבו מרן צ"ל, להיות סנדק זו מצוה, להתפלל עם מרן הסטייפלר בר"ה זה ענין, ומצוה עדיפא מענין. (תורתך שעשועי)